

Határtalanul!

HAT-16-01-0747 - Határtalan barátság-
határtalan barangolás Erdélyben-
Tanulmányi kirándulás
2016.szeptember 03-06.

„Nagy várakozással és izgalommal, előzetesen megszerzett ismereteink birtokában, lelkileg is felkészülten vágtunk neki a négynapos útnak.”

„Talán nem is gondoltuk, sőt inkább reméltük, hogy az élmény felejthetetlen marad.”

Első napunk során megismertük a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium történetével, tanáraival, megtekintettük az iskolát, majd a diákokkal találkozáskor betekintést nyertünk az iskola életébe. A bemutatkozás, prezentáció megtekintése és az ajándékok átadása, a közös éneklés elősegítette az egymás jobb megismerését. A közös városnézés során elértük a Lorántffy Zsuzsanna szobrot, Nagyvárad történelme és jelenősége. A séta alkalmával felfedezhettük Ady városát: a Sebes-Körös partján a nagyváradi palotákat, Kanonok-sort, a Székesegyházat, a Püspöki palotát, a Szent László templomot, a Fekete Sas Palotát. Megpihentünk Színház lépcsőin, majd vár és Ady emlékhelyek megtekintése következett. A sétálóutcában versinek szavalásával emlékeztünk meg a költőről. A találkozás a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium hetedik évfolyamos diákjaival itt nem ért véget, mivel csapatokat szerveztünk, s igen jó hangulatú közösségépítő játékokat játszottunk. Majd a szállás elfoglalása után felelevenítettük a nap eseményeit, s útinaplót írtunk.

„Szeptember harmadikán fél hatkor a Szentendrei Református Gimnázium 7.b osztálya elindult arra a helyre, ami egykor Magyarországhoz tartozott, de az első világháború utáni békeszerződéskor elcsatolták tőlünk. Erdély.”

„Az utazás során hamar elröpült az idő, hiszen a tájat nézve, a barátokkal együtt jól éreztük magunkat. S mely nekünk csak pár órának tűnt, az a valóságban 4-5 óra volt. 317 km-t buszozva megérkeztünk Nagyváradra.”

„Egy igazán kellemes és bökkenőmentes buszút során érkeztünk meg Nagyváradra, ahol a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium hetedik évfolyama fogadott minket nagy szeretettel. Annak ellenére, hogy náluk még nyári szünet volt, az osztályból szép számmal csatlakoztak hozzánk. A gimnázium kollégiumában szállásoltak el minket, itt kezdtük utunkat. A csomagok letétele, és a berendezkedés után, az igazgatóhelyettes úr vezetésével körbejártuk az iskolát. A suliban, szinte minden megvolt, ami nálunk, kiegészítve egy olyan tanteremmel, ahol villanyszerelési szakon tanulók használnak a szakmához kapcsolódóan. Ezután találkoztunk a testvérosztállyal. Egy prezentációval fogadtak minket, amellyel az ünnepeket, a programokat és az iskola mindennapjait mutatták be nekünk. Több nálunk is meglévő rendezvényt fedeztünk fel köztük. Mi is készítettünk PPT- t, amivel bemutattuk iskolánkat és az osztályt. Majd átadtuk az ajándékainkat: szentendrei festett kavicsokat, az iskola címerével ellátott ajándékokat, egy kis nasit és a „Határtalanul” logóval ellátott szatyrocskát. A délután városnézéssel telt, ahol ismerkedtünk a testvérosztály tagjaival. Együtt fedeztük fel Nagyvárad nevezetességeit, híres épületeit, sétáltunk a Körös partján. Testvérosztályunk szervezett nekünk egy kis játékos ismerkedést is, ami nagyon jó hangulatban telt.

Összességében már az első nap is jól alakult. Rettentően jól érezte magát mindenki szerintem. Nagyon tanulságos, izgalmas, volt a kirándulásunk, határtalan barátsággal fűszerezve.”

A másnapi ébresztő nagyon korai indulást eredményezett. Csatlakoztak hozzánk a nagyváradai hetedikesek, s a Királyhágóhoz érve ismerkedtünk Erdély kapujával, a székely magyarság helyzetével. Lenyűgözött minket a látvány, rengeteg fényképet készítettünk. Tordára érve ismerkedtünk a történelmi központtal, majd idegenvezetőnkkel megtekintettük a sóbányát, s a közös játék sem maradhatott el.

„A tordai sóbánya

Amikor beléptünk az alagútba egyből fázni kezdtem. Lehet, hogy azért is, mert a bányákban kicsit kényelmetlenül érzem magam, de érezhetően hidegebb volt odalent, mint fent a szabadban. Éreztem, hogy libabőrös lesz a karom, ezért felvettem a pulcsimat. Az idegenvezetőnk segítségével haladtunk. Először egy 600m-es földbe, hegybe ásott folyosón, később pedig a légáramlatok által megformált sós falak között haladtunk át. Már egy ideje sétáltunk az alagútban, mikor megcsapta az orrom egy furcsa illat. Az illat leginkább a tengerek jellegzetes szagára hasonlított. Ekkor azonban átléptünk egy magasabb és szélesebb alagútba. Abban a pillanatban rájöttem mi ez az illat. Só! Hat persze! A tenger sós, ezért hasonlított az illatuk. azonban megérkeztünk a visszhang barlang, más néven Ferenc József tárna elé. Az egész osztály egyszerre kiáltott egy szót, s hallhattuk legalább húszszor a visszhangját. Ezután megnéztük azokat az eszközöket, amelyekkel bányászták a sót: a fa csillét, a felvonó szerkezetet, a régi csigát. S jött a legizgalmasabb rész. Mindenki örömeire megkóstolhattuk a sós falat. A Terézia tárna a legnagyobb tárna. Lenéztem, és iszonyatos mélységben egy fekete csónakázó tavat pillantottam meg, melynek közepén, mint egy kis sziget, kivilágított kikötő állt. Ezután elindultunk a tárna tetején lévő vékony pallón, hogy a túloldalról lejussunk a játszótérre. Nagy nehezen a tériszonyomat leküzdve odamerészkedtem a széléhez és lenéztem. A felelem olyan erővel markolt a gyomromba, hogy azt hittem leszédülök. Vissza akartam menni a fal mellé, ami a biztonságot nyújtotta, de képtelen voltam meg mozdulni. A lábam mintha ólomból lett volna. Egyszerűen megbénított amit láttam. A vékony deszkákból álló folyosó előttünk, alattunk a feneketlen mélység. A tárna alján rengeteg ember nyüzsgött, mint egy hatalmas méhkas. Volt ott óriáskerék, pingpongasztalú, és még sok más. Mire leértünk teljesen elmúlt a félelmem. A két osztály felült az óriáskerékre. Nagyon élveztem! Eközben megcsodálhattuk a tárna 40 méteres magasságát, falakról lógó cseppkő formájú sóképződményeket. Az óriáskeréken kívül lehetett csónakázni, ping-pongozni, mini golfozni, billiárdozni, bowlingozni és játszótéren játszani. A program végén 13 emelet magasra másztunk fel és a kijárat felé vettük az irányt. Nagyon jól éreztem magam a sóbányában, de megkönnyebbültem mikor kiértünk a napfényre. Nagyon élveztem a sóbányát, s ajánlom, hogy egyszer ti is látogassatok el oda!”

Ezután következett a túra a 3 km hosszú Tordai hasadékból, ahol megfigyeltük a vulkáni és üledékes eredetű kőzeteket, a védett növényeket, s felelevenítettük a kunok elől menekülő Szent László legendáját.

„A Tordai-hasadék Erdély egyik leglátogatottabb természeti látványossága. A könnyen bejárható, kanyon csodaszép túrázóhely. Ha Kolozsvár, illetve Torda felé utazunk, mindenképp érdemes vízesések és egy vízben bővelkedő patakot találhatunk. Több hídon kell átkelni és valamelyik hídnál több átjutási lehetőség is van. Kihagyhatatlan a hasadék természeti élővilága és a panoráma. A meglátogatni a hasadékban lévő barlangokat. 1938 óta védett terület. A hasadékban gyönyörű kirándulás nagyon élvezetes és egy kicsit megerőltető volt, de az egyik legcsodálatosabb természeti látványosság.”

„Ahogyan a busz közeledett a Tordai hasadékhoz, egyre izgatottabbak lettünk. A hasadék látványa vonzott minket, persze azonnal fotózni kezdtünk. A túra elején leereszkedtünk a hasadék széléhez, majd egy erdőn át a patak mellett folytatódott utunk. A sziklás ösvény, amin haladtunk, a patak felett vezetett pár méterrel. Volt, ahol vas sodronyokba kapaszkodva pici

ösvényeken kellett áthaladnunk. Útközben három érdekes hídon is átkeltünk. Az első nagyon izgalmas volt az átkelés, mert egy részen le voltak szakadva, s a deszkák hosszú farönkökkel voltak kipótolva. Ha valaki nem mert kockáztatni, átkelhetett a patakban is, az odahelyezett raklapokon és a nagyobb köveken keresztül. Több nehezebb szakasz várt ránk, de egymás segítségével könnyedén legyőztük az akadályokat. Megismertük a kirándulóhely kialakulásának történetét, s felelevenítettük a Szent László legendáját is.

Végig bámultuk a természet csodáit: az óriási sziklákat, a csörgedező patakot, a kis barlangokat és a növényeket. Miután megérkeztünk a hasadék végébe, kicsit megpihentünk, falatoztunk, majd újult erővel indultunk

vissza. Visszatérve a hasadék széléhez megrohmoztuk az ajándékboltot. Mindenki kürtőskalácsot evett, ajándékot vásárolt családjának és barátainak. Nevetgélünk, nézelődünk, és legfőképp jól szórakoztunk.”

Este értük el Torockót, ahol ámulatba ejtett minket a Székelykő látványa és az Europa Nostra-díjat kapott falu épített öröksége. Áramszünet miatt izgalmas este elé néztünk. Az események felidézésével rendszereztük a nap eseményeit, a megszerzett ismereteket. A szobákban kötetetlen beszélgetések alakultak ki ismerkedve egymással.

„A Tordai hasadék megmásása után Torockóra mentünk. A falu csodálatos épületeiben gyönyörködtünk, olyan volt, mintha itt megállt volna az idő. A szállás elfoglalása előtt megvacsoráztunk a Székelykő lábánál, ahol helyi különlegességeket ettünk. Mikor megérkeztünk a vendégházhoz, a szállásunkra, már besötétedett. Mindenki fáradt volt. Egy kissé ijesztő volt, mivel az egész faluban elment az áram. Sötétben keresgélünk szobáinkat. Eme rossz hírrel ellentétben a szobák nagyon szépek voltak. Lefekvés előtt még mindenki vadászta a térerőt, hogy tudjon telefonálni. Másnap reggel a többi naphoz képest később keltünk. A kora reggeli táj csodálatos volt. Betettük bőröndjeinket a buszba, majd reggeli után még egyszer körülnéztünk a faluban. Szerencsére láthattuk, ahogyan felkel a nap a Székelykő oldalán.”

A harmadik nap reggelén a Néprajzi Múzeumba látogattunk, ahol gyönyörködhettünk a híres torockói népviseletben, melyet már csak ünnepnapokon viselnek a helybéliek. A torockói lélekemelő séta után Kolozsvár felé vettük az irányt.

„Nagyon vártuk, hogy a „kincses” Kolozsvárra érjünk, hogy megcsodáljuk épületeit, s királyunk, Hunyadi Mátyás szülőháza és lovas szobra előtt tiszteletünket tegyük. De ezek előtt ellátogattunk Kolozsvár történelmi temetőjébe, ahol a 1848-49-es katonasírok előtt tisztelegtünk. „

Városnéző sétánk során megtekintettük a Babes-Bolyai Tudományegyetemet, Mátyás király szülőházát, a belváros nevezetes épületeit.

„Kolozsváron egy fogadóban született Hunyadi Mátyás igazságos magyar királyunk. Szülőházát ma nem lehet belülről megtekinteni, de kívülről is nagyon szép. Emlékét az egyik falon egy emléktábla őrzi.”

A Farkas utcai református templomban megcsodáltuk a nemesi címereket, freskókat, ismerkedtünk a templom történetével, majd a templom előtti Szent György szobornál dramatizálva előadtuk a hozzá fűződő legendát. Felkerestük a Szabók bástyáját a megmaradt várfal mentén, majd számos műemlék közül a legnevezetesebbet a Szent Mihály templomot, s az előtte álló Fadrusz János által készített Mátyás emlékművet. Sétáltunk a Parcul Central központi parkban, majd levezetésként focimeccset játszottunk a váradiakkal. Este felé Bánffyhunyard híres református templomát tekintettük meg, ismerkedtünk a templom történetével, megcsodáltuk mennyezetfestményeit. Az adományunk elhelyezése után a templom kertjében a Magyar Hősök emlékműnél elszavaltuk közösen a Nemzeti dalt. Este Nagyváradra, Félixfürdőre érve a szakadó eső miatt a számháború helyett játékos feladatokat, közösségépítő játékokat játszottunk, útinaplót készítettünk.

„A kolozsvári városnézés után focimeccset játszottunk a testvérosztály tagjaival. Az eredmény? Természetesen döntetlen lett. A meccs után a Bánffyhunad református templomát látogattuk meg. A 13. században épült templom hangulata, gyönyörű kazettás mennyezete, himzett terítői ámulatba ejtik az embert. ... Útban Nagyvárad felé megálltunk Félixfürdön, de az eső szakadt, mintha dézsából öntenék volna. Így a kollégiumba érve csapatépítő játékokat játszottunk. Szerintem szuper jó volt ez a nap.”

Utolsó napunk reggelén a nagyváradai Olaszi Református templomban áthítaton szolgálunk egy kis műsort adva búcsúztunk a Lorántffy Zsuzsanna Gimnázium tanáraitól és diákjaitól, majd búcsút intve Nagyváradnak Nagyszalonta felé vettük az irányt. A nagyszalontai emlékek megtekintése során jártunk az Arany János Emlékmúzeumban a Csonka-toronyban, sétáltunk a szoborparkban, megemlékeztünk Arany János költőről szülőházában. Utunk során a szarmaták által épített erődrendszert felkerestük, s megfigyeltük a szikes puszták élővilágát.

„Kedden ottani idő szerint fél hétkor keltünk, s összepakoltuk a cuccainkat. Reggeli után megismerkedtünk az iskola lelkészével, aki istentiszteletet tartott nekünk. Majd egy kis műsort adva mondtunk köszönetet a nagyváradi vendéglátóinknak. Váradi utolsó programunkként megnéztük a kiállítást Lorántffy Zsuzsanna egyházközség múltjáról. A búcsú után elindultunk Nagyszalontára. „

„Itt nem lehet csak áhítattal járni...” Wass Albert gondolatával szívünkben zárjuk beszámolóinkat.

„Élményekben gazdag, közösséget építő és persze izgalmas osztálykirándulás volt ez Erdélyben. Köszönjük.”